

Leto sprememb

16. 3. 2020 – 16. 3. 2021

Leto 2020 je bilo vse prej kot običajno leto. Zgodilo se je veliko sprememb, ki so na žalost še danes ostale naša rutina.

Marca 2020 smo v Sloveniji zabeležili prvo okužbo s takrat novim koronavirusom. Kmalu zatem smo vsi morali ostati doma. Mislim, da smo bili vsi učenci takrat veseli, saj bi naslednjih štirinajst dni imeli »počitnice«, a kmalu smo ugotovili, da smo se motili. Štirinajst dni se je spremenilo v skoraj tri mesece šole na daljavo. Naš vsakdan so postale zaščitne maske ter razkužila. Moram priznati, da se počutim že kar čudno, ko snamem masko.

Tudi po poletnih počitnicah, ko smo se vrnil v šolo, smo se hitro vrnil domov, že oktobra. Zopet smo delali na daljavo, in to kar do februarja.

Sedaj smo zopet v šoli, a je veliko pravil, ki jih moramo upoštevati in se zaradi tega ne družimo toliko, kot bi se želeli. Devetošolci se letos vpisujemo v srednje šole in vse poteka čisto drugače, kot bi potekalo dve leti nazaj, ko še nihče ni vedel nič o koronavirusu. Imeli smo že informativne dneve na daljavo, ki so bili posebni, a zelo zanimivi, zato mislim, da so vsem bili kar všeč. Pri druženju nam veliko pomagajo telefoni in računalniki, na katerih verjetno preživimo preveč časa, a nam je to sedaj vsaj malo oproščeno. Veliko več si pišemo ali se pokličemo. Vsaka stvar ima svoje pluse in minuse. Veliko sem že povedala, zakaj nam ta situacija ni tako všeč, zdaj pa

poglejmo še na svetlo plat te zgodbe. Zagotovo smo se veliko bolj povezali z družinskimi člani in z njimi preživeli več časa kot bi ga sicer. Postali smo tudi zelo spretni z vsemi računalniškimi programi, ki jih prej nismo obvladali ali sploh poznali. Upam, da bomo preostanek šolskega leta preživeli skupaj v šolskih klopeh, saj so to naši zadnji trenutki s prijatelji, ki smo jih spoznali v zadnjih devetih letih.

Zala Paulina Brišnik, 9. a

Moje prejšnje leto je bilo slabo, a so bile vmes tudi dobre stvari. Prišla je korona in je spremenila naše življenje. Najslabše je bilo to, da nisem mogel iti v Bosno. Tam imam babici in dedka, ki jih že eno leto nisem videl. Če se jim kaj zgodi, jih zaradi virusa ne bom mogel obiskati in videti.

Dobra stvar je, da sem dobil igralno konzolo (PS4), na kateri takrat, ko se ne učim, občasno igram kako igro. Kar nekaj časa sem namenil branju islamske svete knjige. To leto bi z nogometno ekipo morali iti na Hrvaško. V Umagu bi imeli nogometne priprave, a so bile zaradi koronavirusa odpovedane.

V prvem valu je bil pouk na daljavo slab. Sploh nismo bili pripravljeni na to, nismo vedeli, kako delati preko Arnes učilnic. V drugem valu je bilo boljše, saj smo že imeli nekaj znanja, bilo pa je tudi veliko videokonferenc. Mi nimamo velike hiše in jaz nimam svoje sobe, zato mi je bilo kar težko. Ko smo se po štirih mesecih vrnili v šolo, sem bil zelo vesel. V šoli je seveda pouk lažje izvajati kot preko kamere in še sošolce sem videl. Upam, da tretjega vala ne bo in da ne bomo treba nositi mask. Najbolj pa si želim, da bom lahko šel v Bosno.

Belmin Bašič, 8. a

Bil je četrtek in vsi smo pridno sedeli v šoli, ko je učiteljica stopila v razred in nam povedala, da nam naslednji dan ni treba v šolo. Priznam, da sem bila na začetku vesela, a me je bilo malo tudi strah. Prvi teden dela od doma se nisem dobro znašla. Nekatero ure so bile bolj naporne, druge manj. Imeli smo veliko dela z nalogo, s prepisovanjem in učenjem. Na zoomih sem se bolj ali manj dolgočasila. Moji najljubši dnevi so bile srede, ker sem lahko dlje spala. Če se ti ni več ljubilo, si se pač »odklopil«, česar v šoli ne moreš narediti. Potem ko sem se navadila, mi je bilo prav super. Šole nisem čisto nič pogrešala, prijatelje pa. Moji dnevi so v večini potekali enako. Oh, ta korona! Namesto da bi se družila s prijatelji, sem sedela za računalnikom. Korona nam je dobesedno zaprla vrata v svet. Mislim, da sem že pozabila, kako je iti v trgovino brez maske. Ne vem, ali gre na boljše ali na slabše, samo upam, da bo kmalu konec.

Emma Brezovnik 8. a

Marca leta 2020 je v Sloveniji prišlo do prvega vala koronavirusa. Vse načrte in pričakovanja je to obrnilo na glavo. Za večino ljudi se je začelo delo na daljavo.

Z delom na daljavo smo pričeli tudi učenci osnovnih šol. Na začetku smo bili vsi zmedeni. Imeli smo težave pri vpisovanju v spletne učilnice in z obiskovanjem Zoom konferenc. Ob začetku smo se težko navadili urnika. Z učitelji smo se videvali na konferencah preko računalnikov, tablic in telefonov. Razlaga učiteljev nam je zelo pomagala pri samostojnem delu na daljavo. Po videokonferencah smo opravili še vse druge zadolžitve. Naloge smo pošiljali učiteljem v pogled. Takšen način dela nas je spremljal vse do meseca junija, ko smo se vrnili v šolske klopi. Junij je bil sproščen mesec, saj smo bili vsi veseli, da smo se videli.

Med počitnicami smo na korono skoraj pozabili. Septembra smo se spočiti in polni energije vrnili v šolo. Sredi oktobra nas je ponovno presenetil drugi val koronavirusa. Vse je bilo enako kot v prvem valu. Zopet smo bili na zoomih in v spletnih učilnicah do zimskih počitnic. 22. februarja smo se razveselili odprtja šol in ponovne vrnitve v šolske klopi. Po dolgem času smo imeli učiteljevo razlago v živo.

Vsi srčno upamo, da bomo v šolskih klopih ostali do konca leta, čeprav vem, da bodo ti zadnji meseci pouka za nas natrpani z ocenjevanji. Upam, da do večjega izbruha ne pride več.

Anže Steblovnik, 8. a

Kar ne morem verjeti, da mineva že eno leto, ko se je vse skupaj začelo. Na obraz smo si naredili maske in ostali doma. Zdaj je maska že pravi modni dodatek, nad katerim nisem navdušena. Zdi se mi, da je vse tako pusto. Sploh ne vem več, kdo je vesel in kdo žalosten. Prav potruditi se moram, da si predstavljam celoten obraz ljudi. In odnosi med ljudmi!? Zdi se mi, da se čedalje bolj oddaljujemo. Prav težko se je z osebo pogovarjati z masko na obrazi. Pogrešam stare čase in navadno življenje brez mask, razkužil in razdalje med ljudmi. Ugotovila sem, kako zelo pomembni so družinski obiski in kako jih pogrešam.

Če bi mi nekdo pred vsem tem rekel, da se bom šolala od doma, mu niti v sanjah ne bi verjela. No, zdaj pa je za nami že drugi val. Ponosna na sebe, da mi je to uspelo prebroditi. Z veseljem sem se vrnila v šolo. Čisto po resnici povedano: daljši spanec pa kar pogrešam. Morala sem se privaditi na ponovno zgodnje vstajanje. Znanje je pa spet druga pesem. Z rednim delom in sodelovanjem sem uspešno pridobila veliko znanja, kljub temu pa sem pogrešala neposredno komunikacijo z učitelji. Čeprav ne vem, kaj vse me še čaka v prihodnosti, v vsak nov dan stopam z mislijo o boljši prihodnosti.

Tjaša Veber, 8. a

Prišel je 16. marec leta 2020 in prinesel nepričakovane spremembe. Najprej zaprtje šol. Ta novica nas ni ravno pretresla. Potem zaprtje restavracij, nakupovalnih centrov ter zaprtje meja in občin. Oh, to pa je bila sprememba! Od danes na jutri nam je bilo vzeto popolnoma vse. Seveda smo vsi ostali doma, saj veste »ključnih 14 dni«. Ker ni bilo nič boljše, smo ostali doma kar do začetka junija. Šola na daljavo mi je bila zelo všeč, vsi smo bili postavljeni v novo situacijo z novimi izzivi. V začetku maja smo se že lahko kar poslovili od počitnic v tujini.

Hvala bogu je prišel junij, ko smo se vrnili v šole ter normalno zaključili šolsko leto. Sledile so počitnice, ki pa vsekakor niso bile brezskrbne. Karantena ja, karantena ne. Septembra smo se vrnili v šolo in tako vstopili v naše zadnje osnovnošolsko leto. Upali smo na najboljše, da se svet ne bo spet ustavil. A ravno to se je zgodilo. Spet smo ostali doma, od oktobra do februarja. Čeprav smo zdaj v šoli, pas ne moremo hoditi na izlete, se družiti s sošolci še zadnje mesece.

Tale korona nam je dala misliti. Nihče od nas se prej ni zavedal, da smo bili svobodni kot ptiček na vejici. Zdaj pa ne moremo potovati v drugo državo, iti na večerjo v restavracijo, se družiti z večjim številom prijateljev ali znancev, brezskrbno hoditi brez maske, razkuževanja rok. Mislim, da nas je koronavirus naučil, da bi morali bolj ceniti, kar nam je bilo v preteklosti dano. In res drži pregovor »Kdor z malim zadovoljen ni, velikega vreden ni.«

Manca Beričnik Feucht, 9. a

Leto 2020 je bilo zaradi novega virusa z imenom covid – 19 zelo drugačno. Ko je meseca marca naša vlada razglasila epidemijo, sem bil sprva vesel, čez nekaj časa pa mi je postalo dolgčas in sem začel pogrešati veliko stvari.

Med epidemijo sem počel veliko različnih stvari, ki jih drugače sploh ne bi spoznal. Veliko časa sem preživel v naravi z družino in našim psom Ronom. V tem času sem pridobil tudi veliko znanja na področju računalništva. Šola na daljavo mi ni delala težav. Dobra stran pouka na daljavo je bila, da sem lahko zjutraj malo dlje spal. V času epidemije sem prišel do spoznanja, da smo ljudje zelo družabna bitja in da potrebujemo drug drugega. Tako sem v tem času kar malo pogrešal prijatelje in sošolce.

Sedaj se je stanje glede covida – 19 in števila okužb malo umirilo. Zdaj že slab mesec hodimo v šolo in spoznal sem, da se v šoli veliko več naučimo kot pa pri pouku na daljavo. Čeprav so se učiteljice in učitelji zelo trudili pri delu na daljavo, je razlaga v živo vseeno čisto nekaj drugega. Upam, da se ne bo kmalu poslabšalo stanje in da bi morali ponovno ostati doma.

To šolsko leto je za nas devetošolce posebno tudi zato, ker zaključujemo pomembno obdobje našega šolanja. Lepo bi bilo preživeti še preostanek dni med učitelji in sošolci v šoli, v katero smo hodili devet let.

Matevž Kovač, 9. a

Pred enim letom smo se vsi šolarji morali soočiti z delom na daljavo preko spletnih učilnic in videokonferenc. V našem razredu smo se vsi razveselili te novice, ampak smo kasneje spoznali, da je bilo veselje zaman, saj je bilo delo na daljavo nekaj novega in smo se učenci morali prilagoditi novemu načinu dela.

Učitelji so nam dajali delo v spletne učilnice, nas šolali preko videokonferenc in nam motivirali. Nekateri so delo opravljali redno, nekateri pa dela nismo vzeli tako resno in smo morali s prihodom v šolo vse nadoknaditi. Zadnji mesec smo učenci preživeli v šolskih klopih in šolsko leto uspešno zaključili.

Po koncu poletnega oddiha smo se vrnili v šolske klopi, a smo po dveh mesecih spet začeli z delom od doma. V drugem valu je večina učencev delo na daljavo vzela resno, redno delati naloge in se sprti učiti, ampak še vedno so se našle izjeme. Do novega leta smo vsi redno sodelovali in oddajali naloge, po novem letu pa je koncentracija začela padati, saj se je večina učencev naveličala dela od doma. Po štirih mesecih šolanja na daljavo smo se učenci devetega razreda vrnili v šolske klopi. Bili smo veseli, saj nam je ostalo le še nekaj mesecev skupnega druženja in vpis v srednje šole. Lahko pa upamo na to, da se bo življenje kmalu vrnilo v normalo in bomo septembra veselo zakorakali v srednje sole.

Valentin Gostečnik, 9. a

13. marca 2020 je bila razglašena epidemija, zato smo začeli pouk na daljavo. Na začetku mi je bilo všeč, saj nam ni bilo treba hoditi v šolo, čez nekaj časa pa sem začel pogrešati prijatelje in druženje. Najbolj sem pogrešal igranje nogometa s prijatelji, saj smo ga pred karanteno igrali vsaj enkrat na teden. Šolanje na daljavo je bilo kar v redu, a je manjkalo razlage in morali smo biti več kot pol dneva na računalniku. Ocenjevanje na daljavo mi je bilo kar všeč, saj je bilo manj snovi in mislim, da tudi lepše ocene, kot bi jih dobili v šoli. No, vsaj pri nekaterih predmetih. Dobra stran korone pa je bila, da smo lahko več časa preživeli z družino. Med korono sem se tudi skoraj vsak dan spravil ven in šel kolesarit, med vikendi pa smo z družino včasih šli na pohod. Vsak dan pa sem imel tudi čas, da sem pomagal staršem pri različnih opravilih. Med korono sem se s prijatelji lahko pogovarjal tudi po različnih socialnih omrežjih. Za delo na daljavo smo si morali priskrbeti še računalnike in boljši internet. Morali smo se navaditi nošenja mask. Na začetku smo maše spremljali po televiziji, zdaj pa že lahko hodimo v cerkev. Lani, preden smo bili v karanteni, je moja mama dobila koronavirus, ki so ga od nje dobili tudi drugi. Med njimi sem bil tudi jaz. Ni bilo zelo hudo, bolele so me mišice, bil sem brez moči, izgubil sem voh. Na srečo nikomur od nas ni bilo treba v bolnišnico. Karantena se mi je vtisnila v spomin in mislim, da je ne bom nikoli pozabil.

Simon Rozoničnik, 9. a

Leto 2020 je bilo prelomno za vse. Začetek leta je bil zanimiv, saj še nismo vedeli, kaj nas čaka.

Marca se je vse obrnilo na glavo. V šoli so nam sporočili, da se odpravljamo domov samo za dva tedna. A temu ni bilo tako. Minilo je že eno leto in stvari še vedno niso ustaljene. Sprva smo se veselili krajšega oddiha, ko pa je mineval mesec za mesecem, smo ugotovili, da bo korona pri nas še zelo dolgo. Vsakodnevno nošenje mask nam je že v navadi. Po prvem valu, ki se je zaključil s koncem maja, smo mislili, da smo vsega rešeni. Z novim upanjem smo septembra spet sedli v šolske klopi in si želeli samo dobro. Prvi mesec je hitro minil, a že sredi oktobra se je spet vse obrnilo na glavo. Mislili smo, da bo konec do božiča, a nas je korona pretentala in se umirila šele februarja. Takrat smo se po dolgih petih mesecih dela na daljavo spet vrnili v šolske klopi. Pri delu na daljavo nismo pridobili vsega znanja, ki bi ga drugače osvojili v šoli. Celodnevno sedenje za računalnikom nam je na koncu že delalo težave. Nismo bili več zbrani in tudi motivirani ne.

V obdobju epidemije je veliko ljudi izgubilo svoje znance ali celo zbolelo za covidom. Tisti, ki so ga preboleli, lahko trdijo, da je karantena grozna. Nikamor se ne moraš umakniti, zaprt si med štiri stene in prenašaš drug drugega. Vseeno pa je to neka nova izkušnja, ki si jo bomo zapolnili.

Lana Steblovni, 9. a

Pred enim letom se nam je svet obrnil na glavo. Nihče ni pričakoval, da nam bo virus čisto spremenil življenje. Druženje, obiskovanja bližnjih in celo odhod v šolo so nam bili odvzeti. Ko se je virus pojavil, sem mislila, da je to le bolezen, ki bo v nekem določenem času izginila. Vendar temu ni bilo tako. Zaprli so šole, zato smo se začeli šolati na daljavo. Meni se je sprva takšen način zdel super, saj je bilo rečeno, da bomo doma le 14 dni. A doma smo bili dobra dva meseca. V tem času sem razmišljala, kako lahko en virus napravi tolikšno škodo. Šolanje mi je postajalo dolgočasno, nisem imela motivacije, saj je bilo obljubljeno, da gremo nazaj v šolo. Zdelo se mi je, da to vse preveč »napihujejo« in da ni vse resnica, kar je bilo rečeno po televiziji. V začetku junija pa so se razmere začele izboljševati, zato so nas spustili nazaj v šole. Pridobili smo še zadnje ocene in zaključeno je bilo šolsko leto.

Poletje je bilo zame super. Razmere so bile veliko boljše, omejitev pa skoraj nič več, razen nošenja mask. Odšla sem na morje in z družino smo res uživali. Veliko časa sem preživela s prijatelji. Septembra smo lahko sedli v šolske klopi, ampak oktober je prinesel staro zgodbo. Spet smo ostali doma, le da veliko bolj pripravljeni kot spomladi. Jaz sem se navadila biti doma, zato mi to niti ni bilo težko. Sem morala pa res ogromno delati za šolo, saj je bilo potrebno pridobiti še vse ocene. Z novim letom sem imela upanje, da gremo lahko v šolo, ampak smo morali počakati do februarja. Zdaj pa sem vesela, da sem spet skupaj s sošolci, čeprav se je potrebno držati vseh omejitev.

Neja Kunaver, 8. a

Leto 2020 se je začelo dokaj normalno. Nihče si niti v sanjah ni predstavljal, da bo svet zajela pandemija koronavirusa in bomo morali nositi maske, si razkuževati roke in se šolati od doma. Pa ravno to se je zgodilo. 16. marca se je v Sloveniji začelo šolanje na daljavo. Marsikateremu učencu se je to na začetku zdelo grozno, ampak smo kar kmalu ugotovili, da je pravzaprav kar zanimivo in zdi se mi, da je ta virus v naš vsakdan prinesel tudi nekaj dobrih sprememb, na primer to, da si vsakič, ko pridemo domov iz trgovine, šole ali katere koli druge javne ustanove, umijemo roke. Vse površine, na primer šolske mize, prodajni pulti, vozički v trgovini itd. se večkrat dnevno razkužijo in tako je manj možnosti, da se prenašajo tudi kateri drugi virusi, zato je na splošno vse bolj čisto in higienično. Naučili smo se, kako se sami zamotiti doma, se boljše povezali z družinskimi člani, nekateri pa so svojo družino razširili s kakšnim hišnim ljubljence in si s tem krajšali čas med preživljanjem karantene. Glede na to, da smo imeli časa na pretek, smo ga kar nekaj časa preživeli tudi na telefonih, računalnikih in ob televiziji. Ni pa bilo vse le lepo. Veliko ljudi je izgubilo svoje sorodnike, znance in prijatelje. Kljub vsemu pa je bilo leto 2020 polno izzivov, iz katerih smo se marsikaj naučili.

Maja Marolt, 9. a

Pesniški poskusi šestošolcev

OČI

Ko se zjutraj prebudim,
se z njimi v sonce zastrmim,
si na hitro jih pomanem
in počasi iz postelje vstanem.

V šoli jih rabim,
da kaj napišem, kaj pogledam,
se kaj lepega naučim
in veliko znanja pridobim.

To so moje modre oči,
včasih zaradi njih me glava boli.
Sedaj pa očala sem dobil,
da bolje bom videl,
se lažje učil.

Za očke je treba lepo poskrbeti,
če je potrebno,
morajo očala imeti.

Jošt Pesan

NOS

Nos je čutilo,
ki zavoha dišeče čistilo.
Če čistilo smrdi,
nos vohati ne želi.

Nosu gre v nos, da je vedno bos,
zato ga obišče le črni kos.
Iz nosa je prilezla svečka,
vzame jo le vrečka.

Nos lahko nosi očala,
ampak zato človek ni budala.
Budala je le tisti,
ki hodi z rdečim nosom po modni pisti.

Blaž Javornik

NOGE

Noge mi smrdijo,
ker v zoknih stojijo.

Močno pokonc stojijo,
jim hlače dol visijo.

Mi hodimo z nogami,
če gremo na sprehod z mami.

Kratkonožni so ljudje,
ki lažejo se.

Z njimi v luži skačemo,
in se umažemo.

Če nog ne bi imeli,
bi težko progo preleteli.

Samo Robnik

GLAVA

Glava lahko je polna ali prazna,
a dobro je, da je glavna in uporabna.
Prav je, da je znanja lačna.

Glava nikoli ne počiva,
ker je sama že vse zamočila,
na testu ena je dobila in
tako po glavi je dobila,
za to sama je bila kriva.

Gašper Napotnik

NOGE

Nogam se mudi v naravo,
da razmigajo si glavo.

Ko pa pridejo v naravo,
vse srečne vdihavajo svež zrak
in opazujejo cvetoči mak.

Potem pa se utrudijo,
na tla se usedejo
ter ptičke opazujejo.

Čez dobrih pet minut
pa spet skočijo na pot
in odhitijo naokrog.

Tinkara Mrzlak Fajdiga

TELO

Telo ima glavo,
ki je nora na zabavo.
Ima trup, ki drži vse skup,
dolge roke, ki segajo čez boke.
Ima dolge noge, da lepše se gre.
Ima veliko srce, ki ljubezni namenjeno je.

Sara Acman